

rest muligt at faae saadanne Embeder vacante, der hidtil have været aflagte med Sportler, for at Statskassen kunde komme i Besiddelse af disse. Dette er fra begge Sider kun Billighedshensyn, isjøndt i forskjellig Retning, men ved Grunde, hentede fra saadanne Hensyn, kan jeg ikke finde den Fortolkning, som jeg igjennem forskjellige Fortolkningsdata har gjort gjældende, berørt. Naar den sidste af de to ærede Talere bemærkede, at det vilde være ønskeligt paa denne Maade at bewirke Obergangen fra de sportulerede Embeder til lønede, idet man ellers ikke kunde gjøre Regning paa at opnaae dette, troer jeg, at dette staaer noget i Strid med den Erfaring, jeg har havt Veilighed til at gjøre i Tiden efter Lovens Emanation. Jeg kjender ikke saa Retsbetjente, som ønske at komme paa fast Gage, enten i Erkjendelsen af de store Fordele, der opnaaes ved faste Lønninger, eller ogsaa maaskee tildeels, fordi Sportlerne i de sidste Aar have været noget i Aftagende. For nogle af disse Embedsmænds Bedkommende vil Hensynet til, om de faae Alderstilling eller ikke, ikke være det Afgjørende, hvorom et Par Lovforslag, som ville fremkomme, ville komme til at ydne; andre af dem ville være stillede saaledes, at Billighed muligvis vil tale for at anbefale dem til at faae Alderstilling.

Madvig: Den ærede Minister tog storlig Feil, naar han troede, at min ærede Sidemand og jeg vare uenige. (Vrook: Hør!). Vi ere aldeles enige i de Punkter, hvori den ærede Minister troede, at vi vare uenige; vi ere enige i, at Loven hjemler en Ret for Embedsmanden, men især for Ministeren, men jeg omtalte ikke dette Punkt, fordi jeg troede, at det var noksom behandlet af min ærede Sidemand. Jeg troer, at naar der staaer, at Alderstilling indtræder efter 10 Aars, eller 5 Aars Tjeneste i samme Klasse, at da den Embedsmand, der har været Herredsfoged i Niibe i 10 Aar, er fuldkommen berettiget til at betragtes som havende tjent 10 Aar i den Klasse, under hvilken efter Loven dette Embede skal høre. Vi have dernæst været enige om at fremhæve Billighedshensynet. Ligesom jeg talte om Billig-

hed, saaledes talte min ærede Sidemand ogsaa derom, og jeg troer, at min ærede Sidemand ogsaa tiltræder, hvad jeg sagde, at tidligere større Indtægter ikke ere Noget, som kan gøres gjældende imod at give en Embedsmand Tillæg, men at han maa have Krav paa at erholde Erstatning for Tabet af saadanne tidligere større Indtægter. Dernæst troede den ærede Minister, at min ærede Sidemand havde talt alene om Hensynet til Embedsmændene, og at jeg alene havde talt om Statens Interesse af at faae Embedsmændene satte paa fast Gage; men dette Punkt blev ogsaa udtrykkelig berørt af min Sidemand, idet han sagde, at vi havde kæmpet for at faae Embedsmændene paa fast Gage, og at dette hurtigst muligt kunde skee ved at holde fast paa den Fortolkning, som vi anvendte. Om vi altsaa ere uenige med Ministeren, saa ere vi dog enige indbyrdes, men om vi forøvrigt have Ret, det er igjen en Sag for sig. Jeg troer, som sagt, at det er en overdreven Engsteligthed af Ministeren at have forelagt denne Lov, og med Hensyn til hvad den ærede Indenrigsminister ansførte om, at man ikke fra Rigsdagens Side burde bekæmpe Regjeringens Smødelommen i saa Henseende, yttrede vel den første Taler, at han paasjønede det, men jeg maa dog paa den anden Side bemærke, at uagtet jeg fuldkommen holder paa Rigsdagens Rettigheder — jeg vilde ellers være en befyrlig Rigsdagsmand — og uagtet jeg fuldkommen holder paa, at i Tvivlstilfælde skal man komme til Rigsdagen, saa skal man dog ikke komme til Rigsdagen, hvor der ingen Tvivl er, og Regjeringen skal ikke uden Nødvendighed og uden tilstrækkelig Grund sætte Rigsdagen i Bevægelse. Det er vist en fuldkommen rigtig Regel, at Regjeringen skal gjøre, hvad dens er, og at Rigsdagen skal holde paa sine Rettigheder, men dette udelukker ikke, at der for Rigsdagen kan være god Grund til at sige: Vi ønske, at denne Sag eengang for alle maa blive afgjort ved en almindelig Lovregel, saaledes at vi for Fremtiden kun blive befriede for disse specielle Love. Hvorvidt jeg har Ret i denne Anskuelse, bliver sin Sag, men jeg maa dog gjøre gjældende ligeoverfor den ærede Indenrigsminister, at det ikke er en Stræben efter